

tunk. Gyerekként nagy élmény volt, hogy saját kézimunkánkkal díszíthettünk egy-egy asztalt, polcot.

Nagyon szeretett olvasni, életében rengeteg könyvet olvasott. Misére élete vége felé nem nagyon tudott eljárni, de mindig nagy örömet szerzett neki, ha váratlanul betoppant Havasi Gyuszi bácsi, és kis családi körünkben „rögtönzött” misét mondott.

Nagyon szívesen látogatta az éveken át nálunk zajló, Halász Bandi bácsi által vezetett alkoholamentő lelki gyakorlatok keretében tartott előadásokat, beszélgetéseket. A körimák során olykor egy-egy versben foglalta össze gondolatait.

Szívesen elbeszélgetett a résztvevőkkel, egyiket-másikat esetleg behívta a szobájába is, hogy félrevonulva, nyugodtan tudjanak eszmét cserélni – talán ez is segített egy-egy, az alkohol fogságába esett embernek, hogy jobban megnyílhasson, és elmondhassa mindazt, ami a szívét nyomta és amit talán nagyobb körben nem tudott vagy nem mert volna elmondani - pedig nagy szüksége lett volna rá.

Mozgalmas élete mellett mindig szakított időt az elmélyülésre. Mindennapos serénykedését mindig esti imával zárta. Előtte van, ahogy – estefelé benyitva a szobájába – az ablaka előtt áll, tekintete a csillagos égboltot fürkészi, a holdvilágban gyönyörködik és esti imáját rebegi.

Férjét 3 év házasság után veszítette el, egyetlen kislányát, saját idős, beteg szüleit és beteg testvéreit maga gondozta, egyedül gondoskodott egy 5-6 fős háztartásról. Élete utolsó napjaiban sokat emlegette férjét, várta már a találkozást vele.

Úgy élte a napjait, hogy bármikor készen legyen elmenni. Mindig azért imádkozott, hogy ha mennie kell, akkor máris indulhasson - senkinek terhére ne legyen, ha már nem tud aktívan részt venni a mindennapokban. Sosem volt az az „elhagyom magam”-típus, ezért nagyon nehezen fogadta el, hogy utolsó két hónapját ágyhoz kötve kellett töltenie, és hogy rá volt szorulva családjára segítségére. Csak szolgálni szeretett – sosem várt viszontszolgálatot. Abban a két hónapban egymást váltva éjjel-nappal mellette voltunk – ha lehetett, beszélgettünk vele, felolvastuk a verseit, ha kellett, csöndben együtt voltunk vele. Nekem személyesen nagyon sokat jelentett ez az intenzív együttlét.

Az évek előrehaladtával egyre romlott amúgy is rossz látása, utolsó 1-2 évében már nem tudott írni-olvasni. Legutolsó versét, a „Miatyánk”-ot nekem diktálta le 2000. tavaszán.

Miatyánk

Miatyánk, aki a mennyekben vagy,
Akit az ember hányszor megtagad,
Szenteltessék meg, Atyánk, a Neved,
Ne fordítsd el tőlünk tekinteted.
A Te Országod, Atyánk, jöjjön el,
Ott béke van, s az öröm ünnepe,
Itt robbantás van, gyűlölet, gyilok,
S ököl, amelyben lázadás lobog.
Ott béke van, s az öröm ünnepe,
A Te Országod, Atyánk, jöjjön el.
Az akaratod mindig meglegyen,
Amint a mennyben, éppúgy idele.
Akaratod a tízparancsolat,
S benne: szeresd felebarátodat!
Ne öld, ne lopd, s hamis tanú se légy,
Hogyha valaki ezzel lép elé.
Ez akarat, egy szeretetsugar,
Bárhol lennél is, mindig megtalál.
S csak tőled függ, hogy kincs vagy, vagy selejt,
De ha megbánod, sugarába rejt.
Üres asztalnál éhen maradunk,
Kihez mehetnénk máshoz, mi Urunk?
Pecsenyét kérjünk? Az is mit sem ér,
Ha nincs mellette a falat kenyér.
A mindennapi kenyérünket add meg ma nekünk,
Mi gondviselő, örök Istenünk.
De hány ember van, aki éhezik,
Darab kenyérré sem jut már nekik.
Tengerben csepp, de csak segít talán,
Kenyerem felét adjad nekik, Atyám.
Hogy vétkeinket megbocsásd, Atyánk,
Feltételt szabtal ehhez mireánk:
"Hogy megbocsássam a Te vétkeid,
Te is bocsásd meg másnak vétkeit!"
"Dehát a szomszéd, látod, hogy milyen!"
"Magadba nézz csak! Nem vagy tán ilyen?"
Ne ítélkezz, mert ehhez nincs jogod,
Magadban keressed előbb az okot!"
A kísértésbe ne vigyél, Urunk,
Hiszen tudod, mily esendőek vagyunk.
Szemedbe nézni hányszor nem tudunk,
S látod, a gonosz hogy les mireánk,
Csak tőle ments meg minket, Miatyánk!

Amen.

